

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อจะศึกษาสมรรถภาพทางกายของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กับโรงเรียนเทศบาล ในเขตการศึกษา 10 และเปรียบเทียบสมรรถภาพทางกายระหว่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กับโรงเรียนเทศบาล ในเขตการศึกษา 10 รวมทั้งเปรียบเทียบสมรรถภาพทางกายระหว่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาแต่ละระดับชั้น ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กับโรงเรียนเทศบาล ในเขตการศึกษา 10 นอกจากนี้การวิจัยนี้ยังมีวัตถุประสงค์ที่จะสร้างเกณฑ์ปกติวิสัยสมรรถภาพทางกายสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 ด้วย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งเป็นกลุ่ม (Cluster Sampling) จากนักเรียนชายและนักเรียนหญิง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 ปีการศึกษา 2523 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กับโรงเรียนเทศบาล ในเขตการศึกษา 10 จำนวนทั้งสิ้น 960 คน เป็นนักเรียนชาย 480คน นักเรียนหญิง 480 คน โดยแยกเป็นนักเรียน ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ชาย 240 คน หญิง 240 คน และในโรงเรียนเทศบาล ชาย 240 คน หญิง 240 คน กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเข้ารับการทดสอบด้วยแบบทดสอบสมรรถภาพทางกายมาตรฐานระหว่างประเทศ (ICSPFT) จำนวน 8 รายการ คือ วิ่ง 50 เมตร ยืนกระโถกไกล แกรงมีมมือ งอแขนห้อยหัว ดูกิ่ง 30 วินาที วิ่งเก็บของ งอตัวข้างหน้า และวิ่ง 600 เมตร

หลังจากนั้นได้นำเอาข้อมูลที่ได้จากการทดสอบมาวิเคราะห์ โดยใช้วิธีทางสถิติ คือ หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แปลงคะแนนดิบเป็นคะแนน "ที" ปกติ และทดสอบความมีนัยสำคัญของความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย โดยใช้ค่า "ซี"

ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. จากการศึกษาสมรรถภาพทางกายของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กับโรงเรียนเทศบาล ในเขตการศึกษา 10 พบว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิงในโรงเรียนทั้งสองสังกัด มีคะแนนสมรรถภาพทางกาย แต่ละรายการไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01
2. สมรรถภาพทางกายรวมของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กับโรงเรียนเทศบาล ในเขตการศึกษา 10 ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01
3. สมรรถภาพทางกายรวมของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษา แต่ละระดับชั้นในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กับโรงเรียนเทศบาล ในเขตการศึกษา 10 ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้พบว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กับโรงเรียนเทศบาล ในเขตการศึกษา 10 มีคะแนนสมรรถภาพทางกายแต่ละรายการ และคะแนนรวมสมรรถภาพทางกายทุกรายการไม่แตกต่างกัน และเมื่อทดสอบความมีนัยสำคัญของความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนรวมสมรรถภาพทางกายของนักเรียนชายและนักเรียนหญิง แต่ละระดับชั้นในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กับโรงเรียนเทศบาล ในเขตการศึกษา 10 ผลปรากฏว่า ไม่แตกต่างกันเช่นเดียวกัน ทั้งนี้ อาจจะเป็นเนื่องจากสถานที่ของโรงเรียนตั้งอยู่ในเขตเทศบาล มีสภาพแวดล้อมและลักษณะคล้ายคลึงกัน ทั้งในด้านสภาพดินฟ้าอากาศ ความเป็นอยู่ รวมทั้งกิจกรรมประจำวันต่าง ๆ ในวัยเด็ก เช่น การออกกำลังกาย การเล่นกีฬา การพักผ่อน และอื่น ๆ¹ ไม่แตกต่างกันด้วย เมื่อพิจารณาในด้านการบริหารงานโรงเรียนของทั้งสองสังกัด จากการวิจัยของคุสิด มุขยกกร พบว่า

¹ กลุ่ม 5, การสัมมนาเรื่องพ่อแม่และเด็กไทย (กรุงเทพมหานคร : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522), หน้า 15.

โรงเรียนเทศบาลมีสถานที่ อุปกรณ์ และงบประมาณสำหรับใช้ในการจัดกิจกรรม ในโครงการต่าง ๆ ของโรงเรียนอย่างเพียงพอ นอกจากนี้ครูก็เอาใจใส่ต่อการ สอนและการจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมสุขภาพอนามัยของเด็กนักเรียนอย่างสม่ำเสมอ¹ และ คาวเรือง รัตนิน ก็พบว่า โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษามีการ ปฏิบัติงานในด้านที่เกี่ยวกับ วิชาการ ชุรการ บุคลากร การเงิน และอื่น ๆ อยู่ใน ชั้นดี² ซึ่งแสดงว่า โรงเรียนเทศบาล และโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาได้จัด และดำเนินกิจกรรมในโครงการต่าง ๆ ของโรงเรียนอย่างได้ผล รวมทั้งการจัด ค่าเนิการโครงการพลศึกษาในโรงเรียนด้วย ซึ่งอาจเป็นผลให้นักเรียนชั้นประถม ศึกษาในโรงเรียนเทศบาล และนักเรียนชั้นประถมศึกษา ในโรงเรียนสังกัดกรม สามัญศึกษามีคะแนนสมรรถภาพทางกายไม่ต่างกันได้

เมื่อนำคะแนนการทดสอบสมรรถภาพทางกายแต่ละรายการของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาและโรงเรียนเทศบาลใน เขตการศึกษา 10 ไปเปรียบเทียบกับคะแนนสมรรถภาพทางกายของนักเรียนชั้นประถม ศึกษาในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาในกรุงเทพมหานคร ซึ่งปริศนา คณาญาติ

¹ กุสิต บุญยากร, "งานบริหารการศึกษาของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดเทศบาลในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต แผนก วิชาบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518), หน้า 146-149.

² คาวเรือง รัตนิน, "งานบริหารการศึกษาโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ" บทคัดย่อวิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต (กรุงเทพมหานคร : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2518), หน้า 27.

นิสิตปริญญาโท ภาควิชาพลศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้ทำการวิจัยไว้เมื่อปี พ.ศ. 2523 จะเห็นว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาและโรงเรียนเทศบาลในเขตการศึกษา 10 มีคะแนนเฉลี่ยสมรรถภาพทางกายในด้านงอแขนห้อยตัว และ ดูกนั่ง 30 วินาที สูงกว่า ส่วนคะแนนเฉลี่ยสมรรถภาพทางกายในด้าน แรงแม้มือ และ วิ่งเก็บของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาในกรุงเทพมหานคร สูงกว่า และเมื่อได้ทำการทดสอบความมีนัยสำคัญของความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของ คะแนนรวมสมรรถภาพทางกายของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 ในโรงเรียนสังกัด กรมสามัญศึกษา และโรงเรียนเทศบาลในเขตการศึกษา 10 กับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ชั้นปีที่ 1-6 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาในกรุงเทพมหานคร ปรากฏว่า ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาและโรงเรียนเทศบาล ในเขตการศึกษา 10 กับโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร ใช้หลักสูตร วิชาพลศึกษาเหมือนกัน ทำให้นักเรียนได้รับการถ่ายทอดทางทักษะการเคลื่อนไหวขั้นพื้นฐาน ในแนวเดียวกัน นอกจากนี้อาจจะเป็นเพราะนักเรียนระดับประถมศึกษาอยู่ในวัยที่ร่างกาย กำลังเจริญเติบโตและมีการพัฒนาด้านทักษะกลไกใกล้เคียงกัน หรืออาจจะแตกต่างกัน บ้างเล็กน้อย จึงทำให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาของทั้งสองแห่ง ดังที่กล่าวมา มีคะแนน สมรรถภาพทางกายไม่แตกต่างกัน

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังได้สร้างเกณฑ์ปกติวิสัยสมรรถภาพทางกายของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาขึ้น เพื่อเป็นแนวทางในการทดสอบ และปรับปรุงกิจกรรมพลศึกษาใน ระดับนี้ให้ดียิ่งขึ้นในอนาคตต่อไป

ไปล้อม ณ นคร, หลักการพลศึกษาเบื้องต้น (พระนคร : โรงพิมพ์ไทย วัฒนาพานิช, 2497), หน้า 17.

ข้อเสนอแนะ

1. ควรใช้เกณฑ์ปกติวิสัยที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ เป็นแนวทางในการประเมินผลสมรรถภาพทางกายของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงในระดับประถมศึกษา ในเขตการศึกษา 10
2. ผู้บริหารควรถือว่า โรงเรียนมีหน้าที่รับผิดชอบที่สำคัญในการส่งเสริมสมรรถภาพทางกายของเด็กนักเรียน ดังนั้น การวางจุดมุ่งหมายของโครงการพลศึกษาในโรงเรียนควรจะกำหนดให้ชัดเจน โดยมุ่งส่งเสริมพัฒนาการด้านสมรรถภาพทางกาย ควบคู่ เพราะสมรรถภาพทางกายเป็นปัจจัยที่สำคัญ ที่จะส่งเสริมให้การเรียนวิชาการต่าง ๆ บรรลุผลอย่างสมบูรณ์
3. หลักสูตรการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนระดับประถมศึกษา ควรจะกำหนดกิจกรรมประเภทต่าง ๆ ให้สมดุลกัน ทั้งนี้ เพื่อให้ให้นักเรียนได้พัฒนาครบทุกด้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกิจกรรมประเภทที่ส่งเสริมสมรรถภาพทางกายจะต้องมีความคู่ไปกับการเรียนการสอนกิจกรรมอื่น ๆ อยู่เสมอ
4. ในการสอนวิชาพลศึกษา ควรจะเน้นกิจกรรมประเภทส่งเสริมสมรรถภาพทางกายที่เด็กนักเรียนสามารถนำไปใช้ได้ทั้งในและนอกโรงเรียน
5. โรงเรียนควรจะให้ครูปกครองได้มองเห็นความสำคัญและความจำเป็นของสมรรถภาพทางกายต่อการดำรงชีวิต และที่จะเป็นปัจจัยสำคัญต่อการศึกษาโดยส่วนรวมด้วย นอกจากนี้ควรจะได้หาทางส่งเสริมให้บุคลากรด้านนี้ได้พัฒนาทางด้านนี้อย่างทั่วถึงและเพียงพอ
6. รัฐบาลควรจะมีนโยบายส่งเสริมสมรรถภาพทางกายของเยาวชน และประชาชนในชาติ โดยการจัดหาผู้นำที่มีความสามารถ และเครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เช่น ศูนย์เยาวชน ศูนย์ฝึกกีฬา สนามกีฬา และอุปกรณ์การฝึกซ้อมกีฬาให้พอเพียงกับความต้องการและอย่างทั่วถึง